

Světlo na konci tunelu je pro většinu z nás jakousi imaginární zkratkou přechodu ze světa živých do světa na druhé straně... Konkretizovaná představa rituálu vstupu do světa mrtvých. Prostorová koncepce řešení pojednává všechny tři výstavní prostory jednotně jako scénu barokního divadla - tunel se světlem na konci. Jedná se o látkové závěsy, které člení prostory tří různých výstavních sálů na charakterově jednotný příčný rastr výstavních kójí. Jednotlivé kóje šíře 2m tak mohou být libovolně zaplňovány a odlišovány danými tématy.

Zálivy kójí pro jednotlivá témata libreta výstavy kromě optického dělení tak fungují částečně i jako dělení akustické a vytvářejí intimní prostředí pro nerušený a důstojný pohyb návštěvníka v prostoru výstavy. Na koncových stěnách v podélné ose sálů jsou umístěny promítací plochy, které logicky ohraničují prostor výstavy.

Černá barva závěsů s černou barvou výstavních fundusů a soklů je zvolena záměrně v kontrastu k široké barevné škále vystavovaných exponátů. Tyto předměty tak budou mít příležitost lépe vyznít a přitáhnout snadněji návštěvníkovu pozornost.

Jednotlivé kóje, zákoutí mezi oponami, mohou samozřejmě sloužit také jako malé promítací sály či prostory pro projekci z lcd monitorů. Jako hlavní promítací plochy ale vnímáme prázdné průčelní stěny sálů.

Poloha textů je zamýšlena na stávajících stěnách sálů, stejně tak jako pohledová orientace exponátů je navrhována kolmo k podélné ose výstavních sálů a "tunelu" směrem k procházejícímu návštěvníkovi.

